CUTIA CU MĂRGELE

Revista Liceului Tehnologic Corbu

Anul I, nr. 2, 2018

În loc de interviu în pauza mare: Gânduri despre școală, învățător Eugenia Scoruș

Interviu cu directorul școlii, realizat de Crina Blagu

Editorial : România, 100! de professor Veronica Crăciunescu

Marea Unire de la 1 Decembrie, despre eveniment şi nu numai Crina Dunăraş

Gândurile vicepreședintelui CȘE-HR, Carina Țepeș-Focșa

Debut literar: Pensule de Raisa Constantinescu

Cum e să fii luptător, o întrebare cu răspunsurile multiple ale Danielei Zănoagă

Recenzie de carte: De veghe în lanul de secară, cu Alexandra Drugă

CUPRINS

1. Editorial : România, 100! de professor Veronica Crăciunescu
2. Interviu cu directorul școlii, realizat de Crina Blagu
3. Marea Unire de la 1 Decembrie, despre eveniment și nu numai Crina Dunăraș
4. Impresii din prima zi de școală, ale Mădălinei Pântea
5. Impresii de călătorie, ale Carinei Țepeluș
6. Cum e să fii luptător, o întrebare cu răspunsurile multiple ale Danielei Zănoagă
7. În loc de interviu în pauza mare: Gânduri despre școală, învățător Eugenia Scoruș
8. Gândurile vicepreședintelui CȘE-HR, Carina Țepeș-Focșa
9. Provocată să aflu cine a fost Michelangelo, Larisa Csatlos
10. Recenzie de carte: De veghe în lanul de secară, cu Alexandra Drugă
11. Corul de Andreea Olaru
12. Despre ecologizare cu Noemi Kristaly
13. Debut literar: Pensule de Raisa Constantinescu
14. Despre Nicolae Labiș-Dans
15. Discipline distractive: Regina Maria

ROMÂNIA, 100

Motto: "*Vrem să fim o nație, una, puternică și liberă prin drepturi și datoria noastră, pentru binele nostru și al celorlalte nații, căci voim fericirea noastră și avem o misie a împlini în omenire*"

Nicolae Bălcescu

În urmă cu 100 de ani se termina primul război mondial, cel mai mare război pe care l-a cunoscut omenirea până atunci. Încheierea primei conflagrații mondiale avea să aducă mari schimbări în harta Europei. Se dezmembrau imperiile și se trasau granițe în concordanță cu frontierele etnice.

România modernă se crease în 1859 prin unirea Moldovei și Țării Românești și progresa în mod constant. După reformele Alexandru Ioan Cuza și aducerea lui Carol I de Hohenzollern în fruntea țării, România își cucerise independența de stat, iar Dobrogea, străvechi teritoriu românesc, revenise acasă în 1878.

Cucerirea independenței a fost o etapă importantă în istoria noastră deoarece a rupt legătura juridică ce dura de patru secole, cu Imperiul Otoman. Ea a permis clasei politice românești să-și îndrepte atenția și energia spre desăvârșirea statului național.

Începutul primului război mondial în 1914 a pus România într-o situație dificilă, dat fiind tratatul politic secret încheiat cu Puterile Centrale încă din 1883. Evitarea războiului a fost cea mai bună soluție pe care putea s-o adopte la acea dată statul român.

După doi ani de neutralitate, având la conducere pe Ferdinand I, România a decis să intre în război de partea Antantei cu scopul bine stabilit: obținerea Transilvaniei. Mersul războiului, cu surprizele acestuia, a făcut ca România să obțină mai mult de cât fusese preconizat de către liderii ei. Astfel, revoluția socialistă din Rusia începută în octombrie anului 1917 a dus la unirea Basarabiei cu România, la 27 Martie 1918 în plin război. Era prima rază de lumina...

Sfârșitul războiului în toamna anului 1918 a adus haos și în Imperiul Austro-Ungar. Cehi, slovaci, români, sârbi toți se orientau spre state naționale. La 15/28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei, întocmit la Cernăuți, a decis "unirea necondiționată și pe vecie" a României.

Cât privești Transilvania, "Acropola românismului", la 18 noiembrie/1 decembrie 1918 s-a organizat de către Consiliul Național Român Central (organism politic cu rol de conducere în acele vremuri tulburi) o Adunare Națională la Alba Iulia, adunare la care au participat 1228 de delegați aleși și peste 100.000 de oameni. Prin acțiunile coordonatoare ale unor lideri politici responsabili precum Iuliu Maniu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida-Voevod, Iuliu Hossu, Ștefan Cicio-Pop, precum și în acord cu voința tuturor, Adunarea a adoptat Rezoluția de unire cu România. Anii 1918-1920 au adus recunoașterea internațională a unirii la masa tratativelor desfășurate la Paris. Se înfăptuia astfel un act de dreptate istorică.

În perioada interbelică România și-a cristalizat expresia plenară ca stat național, traversând o perioadă de vitalitate și creativitate.

Din nefericire, al doilea război mondial și "noaptea" comunistă de după 1945 a întrerupt această perioadă de progresie. Căderea comunismului în 1989, a readus speranța în sufletele românilor, dar convalescență nu a fost deloc ușoară.

Azi, integrată în N.A.T.O și Uniunea Europeană, România privește cu optimism spre viitor. Că întotdeauna viitorul rămâne imprevizibil însă.

Un lucru e cert: România există, România a împlinit 100 de ani, România trebuie să rămână un granat al libertății, al democrației și civilizației în această parte a Europei.

Așadar, sus să avem inimile!

La mulți ani, România, la mulți ani nouă, tuturor!

Profesor, Veronica Crăciunescu

Am primit provocarea de a pune întrebări directorului școlii. Am gândit 17 întrebări, la care aștept răspuns.

Întrebări gândite de Crina Blagu, clasa a 10-a A.

1. Care este cea mai mare satisfacție, ca profesor? Dar ca director?

-Ca profesor cea mai mare satisfacție o am prin dragul de a-mi face meseria. Să mă trezesc, în fiecare dimineață, să vin la școală, să fac spectacol și să îi ajut pe elevi să gândească, iată ce e satisfacție. Dacă te referi la rezultate. Ele sunt diferite, și fiecare are rolul și felul ei de a fi. Și din eșecuri înveți. Ca director e altă poveste.. încă mai caut!

2. Care credeți că sunt cele mai importante aspecte ale educației și ce vă face să credeți în asta?

-Educația înseamnă cei șapte ani de acasă. Acolo înveți bunul simț, valorile, să spui bună-ziua. Cred cu tărie că a fi educat înseamnă să fii curios. Să citești, să te uiți în jur, să furi înțelepciune de la alții. La școală primești informații. Crezi că nu te ajută, dar nu e așa . Cu ele poți să devii tot ceea ce vrei. Bunica mea, o femeie cu 4 clase primare, care citea coerent și scria corect cu creionul chimic, spunea: copilă așa să înveți încât să nu ajungi roabă pământului! Iată în ce cred eu cu tărie.

3. Care credeți că e rolul unui profesor în formarea unui elev?

Enorm. Profesorul trebuie, e dator, obligat chiar să îl facă pe elev să se respecte. Să mă explic să își dorească să facă ceva prin care să fie util, să îi dea sfaturi, informații, pe care ulterior să le folosească. Elevii nu conștientizează, poate, aceste lucruri. Pot părea plictisitoare, dar mai târziu vor recunoaște sau nu că unul dintre cicălitori, profesorul, i-a dat un sfat util.

4. Ce părere aveți despre felul în care școala formează elevii, profesional și emoțional?

Școala e un rău necesar. Această sintagmă e un mod de a ajunge mesajul meu, la voi. Știu atât: ai carte, ai parte. Fără școală nu evoluezi. Școala îți oferă perspective, orizonturi, deschideri, căi pe care dacă le urmezi poți deveni tot ceea ce îți dorești. Totul depinde de tine. Emoțional, consider că e un termen la modă. Emoțiile trebuie stăpânite și metamorfozate în idealuri. Iată ce cred eu că trebuie să facă școala.

5 Care este cea mai mare satisfacție pe care ați avut-o de când predați la acest liceu?

Aș putea da un răspuns scurt: existența liceului. Lucrez de peste 30 de ani aici. Întâi am predat la școala generală, iar de când ființează liceul la acest nivel. A fost dificil. Trebuia să intri pe piață, să ții de un anumit nivel. Era extrem de interesat când la olimpiadele naționale, am fost ca profesor însoțitor, între colegiile naționale se auzea: liceu tehnologic, de la țară, și totuși cu rezultate bune. Apoi rezultatele de la examene: elevii de aici erau în top, la același nivel cu alții: Reacțiile profesorilor universitari: știu de Corbu, de acolo vin elevi buni!

6. Ce ați dori să schimbați în atitudinea elevilor?

Implicarea. Aș vrea să aibă mai multe inițiative. Să trăiască clipa, viața de liceean, nu numai distracții, ci și inițiative legate de creativitatea lor, de originalitatea lor, de tinerețea lor. Cred că eu cred mai mult în ei, decât ei în potențialul lor.

7.Sunt sigură că a conduce o unitate de învățământ nu e așa ușor cum pare. Cum reușiți să faceți față provocărilor zilnice?

Calitatea de director a venit aproape similar, la mine cu cea de profesor. Am devenit director, după un om cu experiență, cu atitudine, cu viziune. Eu novice. Știam că e provocator, dificil, dar am crezut cu tărie în mine că pot face față. Încă învăț. Sunt ca cei din clasa pregătitoare. La început îmi stabileam agenda. O am și acum , dar între timp am învățat că fiecare zi e diferită. Nu trebuie să îmi planific ceva, fiindcă sigur se schimbă, iar tot ce ai de făcut tot vei face. Să știi că e și multă rutină.

8. Aveți o personalitate pe care o priviți cu admirație sau care să vă inspire?

Când eram liceană am crezut că semăn cu personajele lui Camil Petrescu: orgolioasă . Alergam după idei. Era utopie. Apoi ca profesor am avut câteva modele:Profesorul meu de geografie, din generală, domnul Bodo: pe cel de istorie din liceu, domnul Budan. Și evident profesoara de matematică, diriga, Gabriela Ene. Știu că fiecare dintre noi e responsabil de faptele lui. De aceea poți să găsești un model, dar ceea ce faci tu, ceeea ce lași în urma ta , te reprezintă.

9.Cum arată o zi normală, din viață dumneavoastră?

O zi normală, înseamnă să vin la școală și să fac tot ceea ce e necesar. Dacă vrei să știi ce fac în timpul liber, îți spun: citesc, filme, uneori fac prăjituri, îmi ies, mă încarc cu muzica anilor 70-90, merg în excursii. Îmi place delta. La fel și zborul cu avionul.

10. Dacă ați avea posibilitatea să schimbați, orice în învățământ peste noapte, de unde ați începe?

De la absolvenții, de universitate. Cei mai buni să vină în învățământ. Chiar și la țară. Nu banii aduc fericirea, ci ceea ce lași în urmă. Merită elevi, iar voi meritați profesori tineri, entuziaști, dar doxă de carte.

11.Care sunt trăsăturile unui profesor ideal? Dar ale unui elev ideal?

Profesorul ideal e cel căruia îi place ceea ce face, transmite și se transmite. Elevul ideal e cel care își dorește să devină cineva, e curios, se realizează. Nu contează că vrea să fie inginer sau frizer. Important e să conștientizeze să fie cel mai bun.

12. Ce trebuie să facă un director de școală ca să fie un prieten adevărat al elevului?

Când am citit prima oară întrebarea am râs, fiindcă un director nu poate fi prieten cu elevii. De fapt, cu nimeni. Prieten ești când te respectă și nu te iubesc! Acest lucru l-am auzit la începutul carierei mele didactice, de la un director, cu experiență.. Și știu că e adevărat. Când ești prieten cu elevii, aceștia profită de slăbiciunile omului. De aceea e bine să faci distincție. Iubirea o ai de la familia ta, nu de la elevi.

13. Ce înseamnă să fiți în contact cu elevii?

Sincer să fiu mereu tânără, să mă joc, să învăț lucruri noi. Elevii mă provoacă cu felul lor de a fi. De aceea le mulțumesc că există.

14.Observați schimbări la generații?

Evident. Fiecare generație e diferită de cealaltă. Are părți bune și părți rele. Când sunt la școală, încerci să le corectezi pe cele rele. De aceea profesorii sunt cicălitori. Din fericire, peste ani păstrezi numai lucrurile plăcute.

15.Care sunt lucrurile la care vă gândiți prima dată, în fiecare dimineață?

La ceașca de cafea. Sunt o mare băutoare de cafea.Și aleg: acasă, la școală sau și acasă și la școală.

16.Cine sau ce vă motivează, în această meserie?

Ca profesor, ideea de a fi profesor. Nu mă văd făcând altceva. Ca director încă mă întreb...

17. Dacă ați avea șansa să dați timpul înapoi, ați alege același drum?

Cu certitudine! Îți mulțumesc pentru întrebările puse. Nu m-am gândit la unele. Și chiar a trebuit să dau un răspuns coerent.

MAREA UNIRE DE LA 1 DECEMBRIE

1 Decembrie, Ziua națională a României, reprezintă cea mai mare sărbătoare a românilor de pretutindeni. Cu acest prilej, la Liceul Tehnologic Corbu, au fost organizate o serie de manifestări. Acestea au debutat cu expoziția de desene, la cabinetul de istorie, pe tema: Făuritorii marii uniri. Acolo premiile au fost oferite de către Jandarmeria Județeană. Emoțiile și așteptările au fost ca de fiecare dată copleșitoare.

Pe data de 16 noiembrie s-a desfășurat concursul de istorie: Uniți în cuget și în simțiri! Tema a fost Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Concursul s-a desfășurat pe două nivele, ciclul gimnazial și cel liceal. La gimnaziu au fost 5 echipaje din clasele a 6-a și a 7-a, iar la liceu au participat patru echipaje. Fiecare echipaj trebuia să pregătească un eseu laborios și detaliat. Dacă cei de la gimnaziu l-au elaborat pe loc, liceul a dat dovadă de experiență, maturitate, colaborare. Lucrul în echipă, comunicarea, realizarea echipajelor și-a spus cuvântul. Documentarea, elaborarea și susținerea lucrărilor au fost gândite astfel încât să facă dovada personalității fiecărui elev. Pentru susținerea părții scrise au fost elaborate și lucrări practice: colaje sau desene. Din nou, măiestria talentului elevilor a ieșit în prim-plan. Punctajele au fost acordate pentru originalitate, modul de abordare, argumentare, capacitatea de a comunica.

Echipajul alcătuit din elevii Gal Mădălin, Vild Renata și Simon Timea au fost desemnați să participe la gala laureaților, în data de 29 noiembrie, la Miercurea Ciuc. Chiar dacă nu toți au fost laureați, fiecare participant e un câștigător. Cei mici au căpătat experiența necesară pe care o vor valorifica în anii ulteriori. La concursul liceenilor au participat profesorul de istorie, doamna Veronica Crăciunescu și directorul școlii, Mirela Laurențiu. La gimnaziu au fost prezenți directorul școlii și profesorii: Victorița Ciudin, Corina Spaciu, Raluca Zbanca – Răucescu.

Din punctul meu de vedere, cel al unui elev aflat în clasa a 12-a, la profilul științe sociale, participarea la concurs a fost extrem de importantă. Am reușit să îmi aprofundez baza științifică pe care o pot utiliza la examenul de bacalaureat, deoarece tema: Marea Unire de la 1 Decembrie, e una dintre temele reprezentative din programa de examen.

Dunăraș-Crina Daniela, clasa a 12-a A

Liceul, impresii cu Mădălina Pântea, clasa a 9-a A

Prima mea de zi liceu a fost una plină de emoții. Acestea au început duminică dimineața și s-au sfârșit marți. M-am pregătit mult și cu drag pentru acest moment. De mică mi-am închipuit: cum va fi la liceu. Credeam că e ceva departe, de neatins. Dar timpul, prieten și dușman, m-a transformat. Am crescut. El s-a scurs, iar eu sunt acum o adolescentă cu tolba plină de visuri, care bate la porțile liceului.

Dacă emoțiile mi-au făcut inima să galopeze, noaptea nu mi-a fost un tovarăș mai bun. Nu am dormit deloc. Am așteptat să sune alarma. Gândul că a doua zi începeam ceva nou mă copleșea. Aveam și un sentiment de victorie, dar și de neliniște. În clasa a VIII-a, am fost mutați în altă clădire. Ni s-a spus că suntem cei mai mari, dar nouă nu ne-a plăcut. Voiam să fim împreună cu liceenii. În prima zi de școală, iată că ajungem acolo unde am tânjit un an întreg. Sunt liceană și am drepturi depline. Încep un nou capitol, ultimul din identitatea mea de școlar.

M-am îmbrăcat frumos și gata spre școală, cu speranță, dar și un pic îngândurată. Toate trăirile mele contradictorii erau date de faptul că îmi revedeam foștii colegi, mă despărțeam de o parte, dar mai ales cunoșteam tovarăși noi. În curtea școlii, când am văzut mulțimea, la fel de emoționantă și nerăbdătoare ca și mine, am realizat că: ce mică a fost vacanța mare! Odată cu ea, eu am terminat capitolul copilărie. De la 10 septembrie 2018 sunt oficial adolescentă.

A început festivitatea. Mă interesa un singur lucru: cu cine voi fi în clasă. Doamna dirigintă a citit lista cu numele nostru. Când mi-am auzit numele, jumătate din emoții s-au risipit. Ușor, ușor le voi alunga și pe celelalte, mă gândeam!

Au început orele, mi-am cunoscut noii colegi, profesorii. E diferit și nu prea. Pe lângă orele de la profilul meu, cel de științe ale naturii, fac și ceva care îmi place mult: sport. Sunt componentă a echipei de handbal. Aici descopăr și mă descopăr: disciplina, spiritul ludic, echipa, limitele, pregătirea. Apar idealuri pe care tind să mi le împlinesc. Îmi doresc să adun amintiri, clipe plăcute, pe care mai târziu să le pot depăna cu cei dragi. Mereu voi căuta să nu uit de unde am plecat. Liceul va fi startul meu pentru viitor.

Tabăra în China

Dacă participi la cursurile de chineză, susținute pentru al doilea an consecutiv la școala noastră și dai examen HSK, examen de limbă, pentru a obține un nivel lingvistic, ai posibilitatea, dacă te susțin părinții, să pleci într-o tabără de două săptămâni, în China. Ca elev plătești zborul, iar cazarea și masa sunt gratuite. O astfel de experiență am trăit și eu și încerc să o sintetizez, sub forma unor amintiri. Călătoria a avut două părți: Beijingul și Shanghaiul. Prima parte e povestea capitalei Chinei.

Luni, 16.07.2018, am decolat la ora 21.20 din București, spre Istanbul. A fost un zbor scurt, plăcut, de care eu am fost fascinată. Era prima oară când decolam, când mă înălțam. Niciodată nu mai zburasem. De aici și emoția mea care creștea exponențial cu înălțimea la care se afla aparatul. Aterizarea, în loc să mă aducă cu picioarele pe pământ, mi-a adâncit starea euforică. Scări, ofițeri de securitate, scaune, oameni, magazine. Culori și mirosuri care deveneau în sine o experiență m-au ajutat să treacă timpul mai ușor. A fost prilej și să îmi cunosc tovarășii de călătorie, să leg prietenii. Noaptea și drumul spre avionul cel mare mi-a dat fiori. Turbinele, elicea cât un bloc de patru etaje, scările de urcare, în avion, toate au fost niște experiențe în sine! O altă decolare! După 11 ore de zbor, sosim în China!

Prima etapă: Beijing

17.07.2018- Era o zi ploioasă, când am ajuns în țara exotică. Parcă cerul încerca să ne alunge dorul de casă. Ne-am cazat, la hotel și glonț la restaurant. Acolo avem parte de mâncare tradițională. E prima oară când gust din mâncarea chinezească: fasole picantă, germeni, tăiței, vinete, rață și multe necunoscute. Un gust dulce-picant.

18.07.2018-Ziua a doua. După ce ne-am trezit am vizitat universitatea, sălile de curs, spațiile de studiu, cele de relaxare, am schimbat banii, ne-am luat cartele, cu numere de China. A fost ziua ceremoniilor de deschidere. Interesant. Au dansat, au cântat, au fost discursuri. Apoi timp liber și primul contact cu mall-ul. După aceea o experiență interesantă: împreună cu profesorii, cei din România și cei care se îngrijeau de noi acolo, la karaoke!A fost momentul prin care grupul din România s-a închegat. Atunci am văzut care cu care se potrivește, care are aceleași aspirații, idealuri și care e diferit. Am cântat în toate limbile pământului. Poate că nu eram așa de talentați, ci mai degrabă plin de veselie. Culmea a fost piesa celor de la Ozon: Dragostea din tei! Drumul spre hotel a fost pe sub perdeaua deasă de ploaie torențială. A fost un sprint!

19.07.2018-E ziua cursurilor de limbă și civilizație, la universitate. A fost o zi lungă, dar ne-au arătat însemnele pentru magazine, mâncăruri, mijloace de transport. Seara s-a încheiat tot la mall, loc în care am experimentat alte mâncăruri.

20.07.2018- E ziua indispozițiilor. Nu mi-a fost bine nici mie, nici altui coleg. Nu am mers împreună cu ceilalți la cursul de taekwondo, ci ne-am dus în campus, la doctor. Nimic grav. Mâncare și climă diferită. La ieșire, am găsit o super librărie: cărți, papetărie, diverse. Nu am ieșit fără o carte, bilingvă: chinezo-engleză.

21.07.2018-Am devenit cetățean al Marelui Zid Chinezesc. Am pornit cu autocarele, traficul fluent. După cerul cenușiu al capitalei, spre munți acesta începe să capete culoarea albastră. Nu mai e câmpie, ci pisc împădurit cu chiparoși. Pătrundem pe mai multe porți, urcăm și cărarea de piatră cu ziduri suprapuse devine o provocare. Zidul lung a fost construit în mai multe etape, pe mai multe straturi. Undeva sunt zidiți și oameni. Mă gândesc la balada Meșterului Manole. La finalul vizitei,pentru un kilometru păsit pe zid, primesc un certificat. Mi-am găsit trei prietene. Ca să dovedim lumii legătura noastră, pe care o vrem la fel de durabilă precum zidul chinezesc, ne luăm tricouri la fel, da acolo. Pe seară explorăm orașul cu metroul. E o adevărată aventură, mai ales când greșești linia. Din fericire, am reușit să ieșim noi la lumină.

22.07.2018-Orașul interzis. Mi-am imaginat că e undeva izolat, dar surpriză: o latură a pieței Tian Men e zidul orașului împăratului. După culoarea purpurie intri în curți de piatră, șanțuri de apă, clădiri. Mergi de la Sud spre Nord, din curte în curte. Treci de casa împăratului, a împărătesei, sala tronului, dormitoarele regale, casele concubinelor, grădini, spațiile eunucilor, a demnitarilor. Urci și cobori trepte, admiri acoperișuri. Afli despre măsurarea volumelor sau a timpului, semnificația broaștei țestoase, a cocorilor, a dragonilor. E o lume măreață. Mergi mult, obosești, vezi un sfert din întreg, timp de șase ore. Nu am fost singuri. Grupul nostru a fost însoțit de un grup de chinezi. Apoi a urmat o vizită pe strada comercială. E o lume multicoloră, plină de arome și tentații. Nu am rezistat fără să cumpărăm ceva. Ineditul a venit că aveam impresia că sunt în America și nu în China. Trăiam un vis. Strada aglomerată, forfota de oameni a stârnit în mine un pic nebunia. Am mâncat greieri! Nu e nimic scârbos. Nu au gust, doar condimente și aripi. Iată cu ce amintire m-am ales! Întoarcerea la hotel a fost prilej de vorbă: multă, îndelungă. Pe la trei dimineața, europeanul tot european: ca să ne potolim foamea și setea glonț la MacDonald's. Cina întârziată am luat-o pe pasarelă, deasupra mașinilor care alergau pe bulevardul larg de trei benzi pe un sens.

23.07.2018-Din nou curs. De data aceasta de caligrafie și pictură. Pe o hârtie specială, cu pensule deferite, cu tuș ne-am dovedit măiestria. Au ieșit niște tablouri interesante. Apoi, cina pe marginea unui lac. Ne-am urcat și pe zidurile unui muzeu ca să povestim, dar un gardian ne-a alungat bodogănind. Ne-am plimbat și în parcul stadionului olimpic. Chiar seamănă cu un cuib. Pe pietre mari erau trecute numele olimpicilor: printre laureați și numele românilor. Acolo și lampadarele stradale imitau stadionul. Ploaia iar și-a adus aminte de noi și ne-a făcut un duș rapid, în drum spre hotel.

24.07.2018-Vizita la Templul Lama. E un soi de mănăstire. Aici am fost fascinată și speriată de zei. Sunt niște statui imense, fardate, care exprimă diverse sentimente. Sunt vreo 7 Buddha, care cresc în înălțime, de la intrare, până la ieșire. Stau adăpostiți în niște camere, altare, cu ofrande: fructe și flori. La intrare sunt niște cuve mari, în care poți pune să ardă sau să se stingă bețișoarele, despre care am aflat că sunt lumânări, la ei. În loc de rugăciuni auzeai niște gemete, litanii, iar călugării lor se legănau. Ziua s-a încheiat cu participarea grupului la festivitatea de încheiere a taberei la Beijing. Apoi am fost la Ambasada României și am participat la un concert aniversar, de muzică clasică, susținut cu prilejul centenarului. Pe seară, din nou ploaie. Acum însă ne-am pregătit: sub haine aveam costumele de baie, și am alegat, pe sub stropi, dar tot aveam impresia că am fost la piscină. Ziua s-a terminat cu povești, multe, despre ce am făcut, ce ne-a plăcut. A doua zi urma să luăm trenul spre Shanghai.

Va urma...

Carina Țepeluș, clasa a XI-a A

Cum e să fii luptător, o întrebare cu răspunsurile multiple ale Danielei Zănoagă, clasa a 10-a A

În interiorul fiecărui om trebuie să existe un luptător. Inițial pleci de la ideea că poți face orice, important e să își dorești. Dar uneori intervine un destin nedrept și atunci ești pus în situația de a nu renunța, în special la speranță. Îți stabilești un scop, te ții de el: să trăiești viața asemeni unui campion. Când ajungi la capătul puterilor, ideea de a renunța e cea mai la îndemână. Dar să reziști e adevărata ta putere. Nu realizezi niciodată cât ești de puternic, decât atunci când realizezi că singura ta șansă e să fii puternic. Apelezi la forța din străfundurile inimii tale și pas cu pas redescoperi limitele tale, pe care încerci să le faci să dispară. Apelezi la rațiune, la divinitate, treci peste valurile vieții și regăsești orizontul pierdut. E o luptă pe care unii dintre noi o învață mai târziu, alții mai repede.

Cu ce rămâi? Cu bucuria de a trăi fiecare clipă, bucurie care să ne ajute să renunțăm la tipare vechi de gândire, să evoluăm și să ne evaluăm. Încercăm lucruri noi, îndrăznim, ne izbim de eșecuri, cădem, ne ridicăm, dar dăm un sens nou vieții. Lăsăm în urmă balastul care ne oprește să fim campionii.

Apar și momentele care se construiesc pe sentimentul nostru de teamă. Aceasta ne copleșește, se instalează peste noi, ne domină. Dar dacă acceptăm că unicul inamic suntem noi înșine, atunci scăpăm de frică, de întuneric. Am răzbit noi cumva la lumină. Am deprins curajul de a risca, de a accepta că și noi putem greși, și că de aici putem învăța ceva care să ne transforme în campioni.

Campion e cel care acceptă cine e, cu bune și rele, ce poate face, ce își dorește, și cum se poate transforma în ceea ce se numește învingător: om împlinit și mulțumit.

Gânduri despre şcoală

Pentru orice dascăl, şcoala este a doua lui casă.

Pentru mine, Liceul Tehnologic Corbu a însemnat efectiv viaţa mea. Spun asta pentru că timp de 36 de ani, paşii mei s-au îndreptat în fiecare dimineaţă cu drag spre locul meu de muncă, de care am fost şi sunt mândră.

„Merg la şcoală”- a fost enunţul cel mai des folosit, locul pentru care un dascăl îşi alege profesia din iubire pentru semenii săi, risipindu-se pe sine.

Este locul în care am călăuzit primii paşi în lumea cunoaşterii, am şters lacrimile neputinţei, am învăţat că uneori mai poţi şi pierde şi am fost persoana cea mai apropiată de cei pe care i-am îndrumat şi am încercat să-i fac să simtă că se află în siguranţă.

De-a lungul carierei mele didactice, şcoala a fost locul care mi-a oferit posibilitatea să fiu actor, prieten, psiholog, părinte de ocazie, păstrător al credinţei şi istoriei strămoşeşti şi uite că astfel, este greu să descoperi „ cine eşti cu adevărat”.

Un arhitect ştie că atunci când clădeşte cu grijă, construcţia lui va dura secole întregi.

Un dascăl ştie că dacă are condiţii şi va pune dragoste şi adevăr în ceea ce face, ceea ce va construi el va dura o veşnicie.

Sunt cea mai norocoasă dintre cei ce muncesc, pentru că mi se permite să văd cum viaţa renaşte în fiecare zi cu orice nouă întrebare, idee sau prietenie şi pentru asta Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi.

Anii petrecuţi la şcoală ca şi instituţie, mi-au oferit posibilitatea să cunosc oameni şi colegi minunaţi, să ne simţim împreună ca într-o familie, să ne ajutăm şi să facem ca procesul instructiv-educativ să se desfăşoare în bune condiţii.

Tot şcoala a fost locul unde ani de-a rândul ne-am petrecut Revelionul, aniversările, onomasticile, Ziua învăţătorului şi am participat împreună la nunţile foştilor elevi, ne-am bucurat de naşterea copiilor lor.

Şcoala ne-a oferit desfăşurarea unor proiecte parteneriale cu alte şcoli, cu comunitatea, cu părinţii, pentru a înţelege şi mai bine menirea şcolii ca principal izvor de cultură şi factor de civilizaţie.

În prag de pensionare, mă despart cu greu de gândul că trebuie să las tot ce-a fost atât de drag în urmă şi să trăiesc doar din amintirile frumoase!

Eugenia Scoruș

Mărturisiri…despre alegerea în funcția de secretar al Consiliului Județean al Elevilor

Consiliul Elevilor Liceului Tehnologic Corbu are din nou reprezentant la nivelul Consiliului Județean. Fiecare elev poate candida la o funcție. Important este să aibă curajul și încrederea în sine. Pentru noi e un pas important. Președintele Consiliului Elevilor clasei a 10-a B, Carina Focșa Țepeș, a candidat la funcția de seretar la nivel județean. Au fost documente de realizat: CV, planul de activități, discurs. Totul ține de implicare și curaj. Și-a învins timiditatea. A candidat și a obținut funcția. Iată ce ne-a mărturisit:

Experiența mea ca elev, reprezentant al școlii în Consiliul Județean Harghita este dovada clară că elevii, indiferent de școala de unde provin, sunt open-mind, prietenoși, dornici să ajute, puși pe treabă și hotărâți. Iată câteva argumente, prin care să îmi susțin opiniile:

Open-mind, pentru că sunt mereu deschisă la sugestii, voi primi reclamațiile cu drag, iau în considerare orice critică, reparând-o negreșit, cu zâmbetul pe buze, ca o dovadă a bunei mele dispoziții, a faptului că văd mereu partea plină a paharului.

Prietenoși, pentru că înainte să fac parte din acest for, plec din experiența școlii mele. De acolo am învățat prietenia, faptul că mă pot baza pe ceilalți. La nivel județean, am dat peste aceleași idei. Voi cunoaște oameni noi, voi lega prietenii. Când a fost momentul să particip la alegeri, am simțit din partea necunoscuților, că sunt alături de mine, că mă primesc cu brațele deschise, că mă încurajează, că sunt împreună cu mine, când am susținut discursul. Am simțit că indiferent de situație am în ei un sprijin real.

Dornici să ajute, pentru că mi-au explicat atribuțiile de secretar, punând pasiune și drag.

Hotărâți, pentru că e necesar ca atunci când vrei să faci ceva să îți stabilești un plan, cu obiective clare, cu mod de aplicare concret. Așa și numai așa poți fi gata să înfrunți orice obstacol.

Candidatura mea la CJE mi-a oferit oportunitatea, ocazia, de a milita pentru drepturile elevului și a mă asigura că în județul Harghita acestea sunt respectate. Voi încerca să identific proiecte noi, aplicabile pentru școala mea, prin care să o evidențiez. Sunt hotărâtă să profit la maxim de această oportunitate, având ca țel un raport de activitate bogat, până la sfârșitul mandatului .

Provocată să aflu cine a fost Michelangelo!

Inițial am fost deranjată de faptul că am fost interpelată cu apelativul Michelangelo. De curând a trebuit să aflu cine e. Am fost condusă acolo! Nu știu ce să spun. De fapt cred că mi s-a sugerat în altă manieră de a mă descoperi pe mine însămi. Trebuie să mă privesc și să-mi susțin un punct de vedere.

A fi Michelangelo se presupune a fi un artist desăvârșit, ușor ipocrit, superficial cu sine, împăcat cu ceea ce a fost înzestrat și mai ales conștient de geniul său. Se presupune și că a fi Michelangelo nu abandonezi nicio provocare. Și totuși după cum bine știm…

Apare un Michelangelo care fuge de responsabilități, nu-și asumă cu seriozitate ceea ce are de făcut. Eu însumi am dobândit aceste calități, m-am confruntat cu ideea că mă caracterizează, dar am dreptul la un punct de vedere . Și îndrăznesc să îi contrazic, pe contestatarii mei!

Eu nu am ales să fiu Michelangelo. E o opțiune care mi s-a impus. A fost o provocare acceptată, fiindcă așa puteam dovedi cine sunt, care este cea mai bună variantă a mea. Vreau o judecată dreaptă care să ia în considerare că eu sunt și dincolo de argumente și dincolo de aparențe, dincolo de contraargumentele lumii din care facem parte cu toții, comunitatea LTC.

Recunosc, poate am un temperament liniar, îmbin sangvinicul cu colericul. Acum știu ce vreau, apoi mă răzgândesc repede. E doar simpla manifestare a unui adolescent, care poate ține penelul în mână. Uneori am zile când visez, mă scufund în lumea mea, mă rup de realitate, accept provocări, le resping, mă adaptez, mă izolez. Învăț cine sunt, ce vreau, care sunt limitele mele, așteptările, țintele. Când mi-a plăcut provocarea, am încercat să dau tot ceea ce e mai bun din mine, să îmi expun sufletul. Foloseam ceea ce știam, abilități, cunoștințe, idei, pentru a prezenta frumosul. Nu pentru alții, ci numai și numai pentru mine! Totul a fost fiindcă mi-a plăcut, am vrut, am avut inițiativă, nu fiindcă am fost obligată.

Perseverez, în funcție de timpul avut, de importanța lucrului pe care trebuie să îl realizez. Nu țin neapărat cont de criteriile sau opiniile celorlalți. Fără supărare, uneori mă revolt împotriva regulilor adulților, părinți sau profesori, fiindcă am o credință, există lucruri mult mai importante, într-un timp și un loc, pentru mine , nu pentru ceilalți. Când interesele mele nu se suprapun cu situații diverse, mă pot opri să caut lucruri care sunt atunci mult mai importante pentru mine.

Semnificativ , cu adevărat, devine să perseverezi, să continui, chiar și după mici pauze, în care te oprești să îți tragi sufletul. Mă rotesc, chiar și la 360 de grade și mă descopăr eu pe mine însămi, zi de zi, tot mai mult.

Iată ce înseamnă pentru mine onoarea șansa sau nesansa să fiu Michelangelo. Da fug de responsabilități, atunci când obosesc sau vreau o pauză. Nu îmi place să mi se reproșeze, dar visez la Capela mea Sixtină. Cu penelul meu, în felul meu spun nu tehnologiei, globalizării, pentru că și din bube, mucigaiuri și noroi apar frumuseți și prețuri noi. A fi sau nu Michelangelo e sau nu o etichetă pozitivă sau negativă, dar nu e decât o provocare pentru sinele tău de a ști tot ce e bun, nobil, frumos sau real în tine..

Cu Larisa Csatlos, clasa a 10-a A

Provocare la lectură…

De veghe în lanul de secară de J.D. Salinger,

propunător Alexandra Drugă, clasa a XII-a A

Nu îmi amintesc exact contextul, în care am citit pentru prima dată De veghe în lanul de secară, dar țin minte că nu am avut așteptări prea mari. Titlul sec, puțin provocator…dar după primele douăzeci da pagini, m-am îndrăgostit de povestea ce prindea contur din paginile volumului.

Cartea este inspirată din viața autorului, așa cum am aflat din biografia acestuia. Școala la care a studiat autorul este similară cu cea a personajului Holden Caufield.

Holden Caufield, naratorul, este un adolescent dat afară din alte patru școli. Pleacă de acasă, cu câteva zile înainte de data stabilită, plănuind să petreacă niște zile de libertate, în New York. În cele câteva zile, intră în contact cu mai multe persoane și trece prin întâmplări care îl demoralizează constant, astfel încât i se dăunează sentimentul libertății. La finele romanului aflăm că Holden își spune povestea dintr-un spital de boli mintale.

Holden este tipologia oricărui adolescent. Are frustrările lui, are probleme grave de atitudine. Deși marea majoritate a adolescenților trece printr-o astfel de criză de identitate, poate reuși să le depășească cu sprijinul familiei sau prietenilor. Din păcate aceste soluții nu funcționează la Caufield, un puști care nu se simte apreciat de nimeni și se îndepărtează tot mai mult de familie.

Dacă mă întrebați cât de greu e de citit, voi fi sinceră și vă voi mărturisi că e dificil. Cartea ți se lipește, efectiv, de degete și nu mai vrei să faci nimic altceva. Fiecare pagină e o provocare: să citești în continuare. E așa pentru că e vorba de tine, un adolescent cu toate formele lui de manifestare, cu continuul conflict cu ceilalți, dar și cu sinele.

Recomand această carte tuturor, pentru că atunci când am închis-o, am constatat că fiecare dintre noi ar trebui să o citească, dincolo de experiența de viață sau de vârstă. Poate fi o sursă de optimism și putem desprinde, de aici, că putem fi fericiți cu puțin, la fel cum și Holden e fericit cu ceea ce are.

Corul….

Conform dicționarului, corul este un ansamblu musical de cântăreți. În Grecia antică corul era cel care dădea replica protagoniștilor din tragedii sau comedii, din spatele măștilor. Corul alătură voci, le îmbină pentru a exprima emoția unor versuri. Acolo te poți bucura, poți plânge sau poți imita sunetele din natură. Un cântăreț din cor devine parte dintr-un întreg și își poate exprima, prin triluri sufletul.

Și școala noastră are un cor, mai degrabă un grup vocal. Ne adunăm sporadic, primim texte, ascultăm melodia, repetăm, astfel încât să putem să facem dovada talentului nostru. De cele mai multe ori, grupul, din care fac și eu parte se adună, cu prilejul serbărilor de iarnă.

Atunci când punem la un loc vocile noastre, se aude un sunet minunat, care pe mine personal mă umple de fericire. Uneori nu suntem ascultate cu atenție, dar pentru mine nu contează. Acolo, prin cânt, construiesc o minune, fac parte din ea. Grupul nostru e alcătuit din fete. Acolo suntem toate egale. Nu poți ieși în evidență dacă tu cânți prea tare, fiindcă ori rămâi fără voce ori cânți fals. Eu sunt eu numai atunci când mă alătur vocilor sublime ale colegelor mele. Am ascultat și vocile băieților. Sunt deosebite. Mi-ar plăcea însă să fie mai serioși, să nu ia lucrurile în derâdere. Dacă ar accepta jocul notelor muzicale, dacă ar munci, sau dacă s-ar implica, atunci totul ar fi diferit și pentru ei. Mi-ar plăcea să ascult un cor de băieți. Aș fi bucuroasă să mă racordez la melodii care să îmi încălzească sufletul, să mă reprezinte, să îmi stârnească o stare de melancolie. A fi membru în grupul vocal al liceului va rămâne pentru mine personal una din experiențele cele mai interesante din existența mea de licean.

Și anul acesta grupul nostru a reușit performanța de a primi un premiu la festivalul de colinde de la Toplița. Premiul va fi transformat într-o excursie, la care vom participa toate protagonistele. A devenit tradiție.

Andreea Olariu, clasa a 10-a A

Despre ecologizare!

Ecologizarea reprezintă o sumă de mai multe acțiuni ce se aplică în toate situațiile referitoare la poluare și înseamnă colectarea deșeurilor din anumite locații, curățarea platformelor de orice fel, decontaminarea unui teren sau a unei clădiri. Acțiuni de ecologizare au fost organizate periodic, la nivelul școlii noastre. Așa că cea dintr-o zi de sâmbătă, nu a fost nimic neobișnuit.

Scăldați de soarele ce își scotea razele palide de sub perdeaua de ceață, aproximativ 90 de voluntari, din clasele 8-12, s-au adunat pentru a participa la o acțiune de curățare a văii Bistricioarei. Curtea liceului a fost punctul de plecare. Apoi vreo cinci echipe, adulți și elevi, ne-am primit sectoarele, mănușile, sacii și am pornit la treabă. Echipa din care am făcut parte a avut aproximativ o jumătate de kilometru de albie. Am strâns aproximativ 50 de saci. Ca și noi au pățit și celelalte echipe. De o parte și de alta a Bistricioarei, ne-am confruntat cu nepăsarea oamenilor, cu neglijența. Cele mai ciudate lucruri au fost culese: de la pet-uri, la haine vechi, caroserii. Ne-a fost greu, scârbă, ne-am revoltat. Ce am învățat: să lucrăm în echipă cu elevi din clase diferite, că natura e tolerantă cu niște oameni nepăsători și mai ales că nu e bine să aruncăm resturile pe jos. Și o pungă de chipsuri devine nocivă pentru mediu atunci când nu o arunci la locul potrivit, de unde e preluată și transformată astfel încât să nu dăuneze celor din jur. Și natura e un element viu, viabil care poate fi rănită asemeni oricărui om. Că să fie la rându-i fericită trebuie protejată, nu trebuie sufocată cu ambalaje sau resturi lăsate la voia întâmplării.

Pot formula un îndemn: fără plastic e fantastic! Haideți cu toții să protejăm ceea ce am moștenit!

Noemi Kristaly, clasa a 10-a A

Raisa Constantinescu,

clasa a XII-a A

PENSULE….

Am petrecut în trecut
Zile și nopți la rând
Pe podea alături de tine.
E rece,
Lemnul podelelor
Si nimeni nu-l încălzește.
Au trecut zile și nopți,
Săptămâni amare
Și luni de zile.
Podeaua e goală
La fel și șevaletul …
Zac în pat, lovită ca de molimă,
Molima dragostei și a tristeții.
Atât de cruntă și amară.
Ți-am scris pagini întregi
Și ți-am desenat mii de portrete,
N-au fost de ajuns.
Încât acum zac pe podea,
Podeau pe care ne întindeam
În discuții lungi despre combinarea culorilor
Și delicatețea pensulelor
Nimic nu te mai aduce înapoi.

Dans

de Nicolae Labiș,

Buzduganul unei generații, poetul care s-a născut la data de 2 decembrie 1935, în comuna Mălini din judeţul Suceava. Considerat unul dintre cei mai promiţători poeţi din noua generaţie, acesta a murit la vârsta de doar 21 de ani, în Bucureşti, în condiţii suspecte.

Toamna îmi îneacă sufletul în fum...
Toamna-mi poartă-n suflet roiuri de frunzare.
Dansul trist al toamnei îl dansăm acum,
Tragică beţie, moale legănare...

Sîngeră vioara neagră-ntre oglinzi.
Gîndurile-s moarte. Vrerile-s supuse.
Fără nici o şoaptă. Numai să-mi întinzi
Braţele de aer ale clipei duse.

Ochii mei au cearcăn. Ochii tăi îs puri.
Cită deznădejde paşii noştri mînă !
Ca un vînt ce smulge frunza din păduri,
Ca un vînt ce-nvîrte uşa din ţîţînă...

Mîine dimineaţă o să fim străini,
Vei privi tăcută mîine dimineaţă
Cum prin descărnate tufe, în grădini,
Se rotesc fuioare veştede de ceaţă...

Şi-ai să stai tăcută cum am stat şi eu,
Cînd mi-am plîns iubirea destrămată-n toamnă,
Şi-ai să-asculţi cum cornul vîntului mereu
Nourii pe ceruri către zări îndeamnă.

Pe cînd eu voi trece sub castani roşcaţi,
Cu-mpietrite buze, palid, pe cărare,
Şi-or să mi se stingă paşii cadenţaţi
în nisip, scrîşnită, laşă remuşcare...

REGINA MARIA, FĂURITOAREA MARII UNIRI

Maria Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha s-a născut la 29 octombrie 1875 la reședința familiei, de la Eastwell Park, comitatul Kent, Anglia, fiind fiica cea mare a părinților săi Alfred Ernest Albert de Saxa-Coburg și Gotha, duce de Edinburgh și Maria Alexandrovna Romanov, mare ducesă a Rusiei, unica fiică a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. Tatăl său era cel de-al doilea fiu al reginei Victoria și prințului-consort Albert. Mama sa era singura fiică în viață a din căsătoria țarului Alexandru al II-lea al Rusiei cu Maria Alexandrovna de Hessa.Va fi crescută timp de aproape 12 ani numai la Eastwell Park, reședința de la țară a familiei de Edinburgh, preferată de mama sa reședinței oficiale de la Londra, palatul Clarence House.

Oricât aș îmbătrâni, mirosul frunzelor uscate de toamnă îmi va aduce mereu în fața ochilor imaginea vechii case englezești. Acea aromă, oriunde aș fi, îmi evocă viziunea locului Eastwell Park, cu cărările sale prin pădure, pe care le băteau pașii noștri copilărești.—Regina Maria, *Povestea vieții mele*

Maria va avea parte de o adolescență foarte scurtă, petrecută la Coburg și Rosenau, ea fiind obligată să intre în complicatul balet politico-diplomatic al căsătoriilor monarhice europene din a doua parte a secolului XIX.

„Anii trec și Maria, care a devenit una dintre cele mai frumoase și titrate prințese din Europa, se apropie de vârsta fatală la care trebuie să te gândești la viitor. Viitorul pentru o tânără de rangul ei este cuprins într-un singur cuvânt: căsătorie. În acea epocă nici nu se punea problema să ceri părerea copiilor, care trebuiau să se căsătorească din motive ce nu țineau de sentimente, ci de politică. Maria va trebui să se încline în fața sorții obișnuite. Pentru ea, având un caracter atât de ferm, va fi o rană care nu se va cicatriza decât după mulți ani. Maternitatea și apoi politica vor fi într-un fel substitute ale dragostei neîmplinite. —Guy Gauthier, *Missy, regina României*

Relația cuplului princiar și apoi regal Ferdinand și Maria a fost una complexă și cu o evoluție sinuoasă în timp, dar ceea ce a constituit o constantă a acestei relații a fost permanenta disocierea între viața publică și cea privată, pe care atât Ferdinand cât și Maria au făcut-o. Ei nu au lăsat niciodată ca problemele personale sau de cuplu să primeze în detrimentul funcțiunilor publice pe care le aveau la nivelul societății, focalizându-și energiile și eforturile într-un mod concertat, pentru îndeplinirea misiunii care le revenea.

”Preocuparea noastră cinstită a avut întotdeauna un singur obiect: România. Orice greșeli vom fi făcut, pe noi ne-au animat de fiecare dată intențiile cele mai bune și sunt convinsă că și poporul știe acest lucru.

Cuplul princiar (și apoi regal) Ferdinand și Maria va avea un număr de 6 copii, din care unul, principele Mircea, a murit la o vârstă fragedă. Primul lor copil s-a născut la numai nouă luni și cinci zile de la căsătoria lor, este vorba despre *principele Carol*, născut la castelul Peleș, în 1893. A urmat apoi *principesa Elisabeta* (1894), *principesa Maria* (1900), *principele Nicolae* (1903), *principesa Ileana* (1909) și *principele Mircea*. După finalizarea unor lungi și dificile negocieri cu reprezentanții Antantei, concretizate prin încheierea unui tratat politic și a unei convenții militare, România a intrat în război la 14 septembrie 1916, declarând război Imperiului Austro-Ungar. *„Regina Maria a îmbrățișat cauza războiului precum alții o religie.*

Regina Maria și-a adus o contribuție importantă și recunoscută, pe plan național și internațional, la realizarea obiectivelor naționale ale României, la sfârșitul Primului Război Mondial.

„Regina Maria, mai mult decât oricine altcineva, s-a bătut pentru a asigura reîntoarcerea Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei la România, la sfârșitul Primului Război Mondial. A dormit pe câmpurile de luptă ale celui de-al Doilea Război Balcanic și ale Primului Război Mondial, alături de soldații săi. Prin forța de nezdruncinat a voinței sale, această prințesă britanică s-a redefinit pe sine însăși ca româncă oferindu-le supușilor săi o mai bună înțelegere a ceea ce urma să fie România, decât oricare din viziunile fasciștilor sau comuniștilor autohtoni care au urmat după ea—Robert D. Kaplan, *Fantomele Balcanilor.*

Sursa Wikipedia

REDACȚIA

Coordonator: ***prof. Mirela Laurențiu***

Responsabil copertă: ***prof.Jusztina Țepeș–Focșa***

Responsabil articole: ***prof. Raluca Zbanca–Răucescu; prof. Elvira Bortă***

Responsabil tehnoredactare: ***prof. Mirela Laurențiu***

Responsabil publicare: ***bibliotecar Anca Țepeluș***

Redactorii: elevii: ***Crina Blagu, Crina Dunăraș, Mădălina Pântea, Țepeluș Carina, Daniela Zănoagă, Carina Țepeș–Focșa, Larisa Csatlos, Alexandra Drugă, Andreea Olaru, Noemi Krisztaly***

Colaboratori: ***Veronica Crăciunescu, Eugenia Scoruș***

Cutia cu mărgele

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU
ANUL I, NR.2, 2018
LUNA NOIEMBRIE

Cutia cu mărgele = ISSN 2602-0769, ISSN-L 2602-0769